

ІНДИВІДУАЛЬНО-АВТОРСЬКЕ НАЗВОТВОРЕННЯ У СФЕРІ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЬОЇ АНТРОПОНІМІЇ

Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія. Соціальні комунікації. Випуск 1 (29).

Вегеш А. Індивідуально-авторське назвотворення у сфері літературно-художньої антропонімії; 14 стор.; кількість бібліографічних джерел – 9; мова українська.

Анотація. У статті досліджуються літературно-художні антропоніми з творів сучасних українських письменників. Визначаються виражальні можливості літературно-художніх антропонімів, їх характеристичний потенціал, несподівані авторські експерименти та вплив постмодернізму.

Ключові слова: постмодернізм, літературно-художній антропонім, прізвисько, денотат, мовна гра.

Сучасні українські письменники подають неперевершені зразки творення літературних назв героїв. Літературно-художні антропоніми запозичаються з сучасного антропонімікону, а також появляються завдяки авторській іменотворчості.

Кожний автор розуміє процес творення ЛХА по-своєму. У постмодерністів ім'я літературних героїв стає, по суті, компонентом загальної гри автора з читачем. Письменники-постмодерністи не лише реалістично відтворюють мовний світ соціальних текстів, а й активно працюють, щоб мовними засобами створити постмодерністську карнавальність, яка найбільше позначилась на структурі та онімній семантиці власних назв.

«ЛХА – це результат суб'єктивної авторської творчості» [1, с. 11], «гра» письменника загальнономовними ономастичними нормами» [5, с. 205].

Мета нашої статті – дослідити індивідуально-авторські літературно-художні антропоніми (надалі ЛХА) з прозових творів письменників-постмодерністів. Наше завдання – проаналізувати сучасні літературно-художні антропоніми, на яких позначилось авторське експериментування, виявити особливості постмодерністського впливу на їх творення.

Ми дослідили значну кількість ЛХА з прозових творів сучасних українських авторів і можемо констатувати, що вони – оригінальні, естетично довершені, інтелектуально місткі.

Ю. Андрухович – неперевершений майстер мовної гри з прізвиськами. З-поміж авторських ЛХА письменника варто виділити *Йона Риб* («Перверзія»). Ім'я персонажа натякає на біблійно-

го Йону, що пробув три дні у череві кита. На вірогідність зв'язку імені персонажа Андруховича з іменем біблійної особи вказує й прізвисько *Риб*, яке автор штучно утворив, маскулінізуючи загальноновживане *риба*. Проте, перебуваючи в естетичних координатах постмодернізму, Ю. Андрухович не мав найменших намірів породжувати алюзії з Біблією, він хотів просто по-постмодерністськи сказати, що «*Йона Риб* у Кракові почувався як риба у воді». У романі «Таємниця» автор вміло створює ще один вдалий ЛХА, мотивований іхтіономеном: «Семинар вів один з китів тодішньої російської поезії *Юрій Полікарпович Кузнецов. Полі – Карпо – вич!* Тобто швидше все-таки не один з китів російської поезії, а один з її королів. ...Здається він ніколи не посміхався, такий собі ідол печалей, замкнута на всі замки трагічна маска, вельмисанований *Риб*». Варто пригадати, що *Стас Перфецький* із «Перверзії» був і *Карпом Любанським*, і *Сомом Брахманським*, і *Йона Рибом*. У романі «Диявол ховається в сирі» є ще один персонаж, названий «рибним» ЛХА: «І от переді мною він – Влод Кауфман, художник, волоцюга, ловець Часу, *Рибо-Вино-Кур*, легенда Львова й околиць». В інтерв'ю Ю. Андрухович додав, що *Риба* – не тільки символ християнства, але й зодіакальний знак автора, і це також впливало на вибір відповідних «рибних» ЛХА.

У романі «Сталінка» О. Ульяненко також створив вдалий ЛХА, мотивований іхтіономеном: *Йона Піскарьов*, а у романі «Жінка його мрії» ЛХА *Риба* належить глибоко віруючій людині;

У романі «Дванадцять обручів» поповнюється реєстр ЛХА, які вказують на соціальний статус героїв. Тут письменник творить ряд ЛХА-прізвиськ міліціонерів, які не лише характеризують денотатів, а й виявляють авторське ставлення до

найменованих персонажів. Пор.: майор *Вошивлюк*, *Паршивлюк*, *Зашиблюк*; «два менти, двоюрідні брати *Микуляк Іван та Дракуляк Штефан*». У книжці «Таємниця» автор створює цілу низку «таємничих» ЛХА. Йдеться також про криптоніми, якими автор називає своїх героїв. Напр.: «Того разу ми з *АБо* та його тодішньою *КаБо* пустили на трьох шалено ефектну цигарку» (Зі слів Ю. Андруховича, *АБо* – Андрій Бондар, *КаБо* – Катерина Ботанова, це також нагадує назву японського письменника Кобо Абе); «Я привів сюди *ОК*», «ми гуляли з *ОК*» («польська ідіотка») (полька Оля Каплон); «*K-und-K*» (Кауфман і Кох) надрукували сотню запрошень» [3].

М. Гримич зображує вибори з усіма пастками та брудними технологіями, з депутатами-авантюристами та диваками, тому й створюються карнавальні ЛХА в душі постмодернізму. Один із персонажів роману «Варфоломієва ніч» на ім'я *Фрідріх* розповідає: «Мене назвали на честь Енгельса», проте дружина ласкаво зве його пестливим *Фрідя*. Дружину звати *Ідея Іванівна*. Її ім'я з марксистської епохи. З іменем героїні *Ідея* дисонує прізвище з відчутно зниженим доонімним значенням – *Йдейотка*. Пор. ще: *Микола Разін* – депутат (*Разін* асоціюється зі Степаном Разіним, який підняв селян на повстання), а по вуличному – *Крейзін* (*Крейзі* – «психічно ненормальна людина; божевільний» [8, с. 151]).

У Любка Дереша привертає увагу ЛХА *Той*, *Хто Прихований Від Себе* («Трохи п'їтьми, або На краю світу»). На появі цього ЛХА позначилося табування і, відповідно, заміна номінацій. Любка Дереш пише: «Ти будеш *Тим*, *Хто Прихований Від Себе*. Ти будеш моїм особистим секретом, який я ховаю». «Я не знаю, хто цей персонаж. Він є тим, що я приховую в самому собі. Щось скрите... якась таємниця». Подібні народні номінації демонологічного рівня трапляються в «Лісовій пісні» Лесі Українки («*Той, що в скалі сидить*»).

Радикальні спроби переосмислити функції ЛХА знаходимо в романі «Намір», де головного героя названо сюрреалістичним ЛХА *Цпрмцгр*. Ми не маємо ніякої розшифровки, тому можемо тлумачити цю назву на свій розсуд. Сам герой зізнається: «Я відповів, що мене звати *Цпрмцгр*, але не мав жодних підстав довіряти собі».

ЛХА *Собака Павлов* («Депеш Мод») С. Жадана найперше асоціюється з прізвищем відомого фізіолога І. Павлова, який проводив досліди на собаках. Однак характеристичні можливості ЛХА *Собака Павлов* приховані письменником набагато глибше. Сам персонаж веде собаче життя. С. Жадан вміло наділяє героя манерами, поведками, рисами, які є характерними для собаки. Пор.: «*Собака* втомлений і змучений – він п'є вже третій день», «*Собака* важко скотує слину», «*Собака* переводить подих», «*Собака* сповзає на цементну долівку і починає відповзати в бік проходу», «*Собаку* знаходять на підлозі в кабінеті, з рота *Собаки*

тече слина». Бабуся пестливо називає його *Віталіком*, а лікар – *Віталієм Львовичем*. Дивне поєднання собаки з левом, що характерно для постмодерністської карнавальності.

В українській літературно-художній антропонімії посттоталітарної доби В. Кожелянко виступає новатором при творенні ЛХА, які вказують на соціальний статус. Так, наприклад, українського полковника в «Українській книзі мертвих» письменник називає *Щеневмерлий*. Цим ЛХА В. Кожелянко перегукується з Ю. Гарнавським, який подібного персонажа назвав *Тризубенком*. Цей ЛХА є авторським неологізмом В. Кожелянко, утвореним на базі перших слів гімну України «Ще не вмерла...», що покликано увиразнити декларативний патріотизм денотата. Міністра держбезпеки з новели «Мальтійський хрест» автор називає *Ланцевич*, ЛХА утворений від слова «ланци», *кайдани*. Радника президента з «Мальтійського хреста» іменує *Нупогодінським*. Це авторське новоутворення виникло під впливом мультфільму «Ну, погоди». Бомжа з новели «Брама горішня» В. Кожелянко називає *Адамом Перволюдником*. Ім'я з цього ЛХА вказує на першу людину, а прізвище це ще й підтверджує. У новелі «Шлях Каїна в Україні» автор називає начальника таємної поліції України *Георгій Уран-Рудниківський* та начальника таємної поліції Санкт-Петербурга *Владімір Гулаг-Колімовський*. Такі ЛХА є також авторськими неологізмами, виникли вони від назв радянських державних управлінь концентраційних таборів (гулаг), поселень (уранові рудники) та місць позбавлення волі (Коліма). У сленгу найвищого партійного керівництва домінують ЛХА на зразок *Кандидат*, *Кандидат Кандидатович* (двічі кандидат), *Дуже Реальний Кандидат* (той, що має шанси виграти); *Дід* (старий керівник), *Голова* (керівник), *Рятівник Нації* та *Гарант Конституції* (президент), які утворені шляхом онімізації опорних слів у складених назвах посад.

Найбільшу групу серед ЛХА за соціальною приналежністю становлять штучно утворені або свідомо дібрані ЛХА, «доантропонімія семантика яких прямо або опосередковано вказує на професію денотата» [2, с. 62]. У романі «Котигорошко» таких ЛХА-професіоналізмів найбільше. Вони вказують на рід заняття, на ставлення до тієї чи іншої посади. Так, наприклад, голова Верховної Ради *Каламутненко* (пор.: «в перен. знач. *каламутити* – викликати неспокій, незгоду, незадоволення; підбурювати, баламутити» [4, 515]), старий міністр фінансів *Горщиксрібляк* (пор.: горщик зі сріблом як скарбниця), генерал *Шаблезуб* (пор.: точити шаблю та зуби), генерал-хорунжий *Гратко* (пор.: грати, натяк на в'язницю) відповідає за безпеку країни, молодий полковник поліції *Дротяник* (пор.: дріт, грати, знову зв'язок із в'язницею), хорунжий *Кроволюбив* (пор.: кров любити, воювати), міністр мілітарних справ генерал-полковник *Цингелюк* (пор.: *цингель* – «курок» [4, с. 1583]), гене-

рал-полковник *Жовтовод-Водяник* (пор.: жовта вода та *Водяник* – «таємничий господар озер, боліт, річок. Зазвичай це дух, ворожий людині» [9, с. 179]).

У романі «Тероріум» надзвичайно багато штучно створених ЛХА, у яких відбивається фантазія автора, його спостережливість, уміння виокремити в людині риси, які дуже влучно характеризують її позитивні чи, навпаки, негативні якості, увиразнюючи іронічне або й саркастичне ставлення автора. Такі авторські неологізми створюють певну художню ауру. Пор.: магістерська робота здібного *Лепто-Лептона* (пор.: у переносному значенні *лепта* – «вклад у яку-небудь суспільну справу; частка чого-небудь» [4, с. 612]), *Неомаруся Акушерка* («клон знаменитої вертухайки зі «спецзаведення № 6» Колимлагу часів Товаришсталіна Марусі Акушерки, яка своє прізвище отримала через те, що ворогів народу жіночого роду розстрілювала виключно через статеві органи»), *Галюцинація* (пор.: *галюцинація* – «неправильне сприймання, зумовлене порушенням діяльності мозку або хворобливим станом організму» [4, с. 220], персонаж Чіпка своє Видіння *Галюцинацію* називає скорочено – *Галя* [7, с. 93], [8, с. 82]), колеги *Гемоглобінов* (пор.: *гемоглобін* – «складова частина червоних кров'яних тілець» [4, с. 229]) і *Сайт-Сайтенко* (пор.: *сайт* – «сторінка для викладення інформації зі своєю адресою в Інтернеті» [4, с. 1284]), *Малинобур Сертифікатенко* (пор.: неологізм *Малинобур* походить від буромалиновий, а *Сертифікатенко* від *сертифікат* – «посвідчення, документ, бланк цінного паперу» [4, с. 1310]), *Стефан Ксенофобенко* (пор.: *ксенофобія* – «хворобливий стан, що проявляється у нав'язливому страху перед незнайомими людьми; вороже, нетолерантне ставлення до всього чужого, іноземного» [6, с. 570]), *Стефан Ксенофіленко* (пор.: *ксенофілія* – «ірраціональна любов до чужого, незвичайного» [4, с. 593]), *зеленоока Алергіна* (пор.: *алергія* – «хвороблива чутливість організму до чужорідних речовин, неприйняття кого-, чого-небудь» [4, с. 21]), майор *Архікрилатій* (пор.: *архі* – префікс, за допомогою якого виражають найвищий ступінь ознаки, що міститься в другій частині слова; значення наближається до *дуже, найбільший*, а *Крилатій* утвор. від слова *крила*, що асоціюється з ангелом. «Ангел вищого рангу – *архангел*» [6, с. 116]).

В. Кожелянко подає неперевершені зразки мовної гри, яку майстерно реалізовує на окремих власних назвах персонажів. Так, персонаж *Ко Ше Лін* («або китаєць, або швидше кореець») виявився «європейцем південного романо-кавказького типу» і носив російське прізвище *Кошелін*. Насправді ім'я асоціюється з в'єтнамським *Хо Ши Міном* або з власною назвою польського міста Кошалін. А автор усе це завуальовує попостмодерністськи. Літературний герой *О. Кон-Аум* – «модний професор окультних наук, маг і

містик, лінгвіст і екзегет, плейбой і гравець». Людина, яка все це знає і вміє, – розумна людина, доказом цього є її назва: «*О! копа ума*» (а копа, як відомо, – 60 снопів, тобто – багато). ЛХА *Петро Учений* – відставний полковник КГБ – стає турецьким підданим *Сулейманом У.Чені*.

У новелі «Дезертир» персонаж уявляє себе сержантом *Руборосом*, який «утік зі своєї частини зі зброєю». За паспортом він – громадянин СРСР *Руборос Василій Ульріхович*, а також командир націоналістів – «*Василід* чи то *Руборос*, чи то *Роборус*». Кожелянко пише, що «прізвисько *Руборос* (той, що **рубає росіян**)» герой отримав від своїх поплічників. Кожелянко не був би Кожелянком, якби розшифровка цього ЛХА була вичерпною. Реальною людиною, яка відправила на страту більше людей, ніж всі інквізитори разом узяті, був голова Воєнної колегії Верховного Суду СРСР *Василій Ульріх*. За ним ціла епоха радянського політичного терору.

Для свого героя В. Кожелянко запозичив ім'я реальної особи *Василій*, згодом *Василід*, з реального прізвища *Ульріх* автор утворив ім'я по батькові *Ульріхович*. *Руборос* уявляє себе *Великим Режисером*, а його тіло – актор, що грає *Васю Рубороса*. *Вася Руборос* – той самий *Ульріх*. Це він – «*Великий Режисер!* І актори гратимуть так, як він захоче. Згідно з його бажаннями».

Авторським неологізмом І. Роздобудько можна назвати ЛХА *Іеланум* («Гудзик»). Незвичність цього ЛХА зумовлена не лише тим, що його носій – дивна істота, яку виходила ведмедиця (бабця каже, що *Іеланум* – посланець, святий), а й тому, що саме цей онім дає поштовх для глибоких психологічних переживань інших персонажів: «це ім'я схвилювало. Від сполучення цих звуків у мене запекло в очах. Ім'я звучало сумно і тривожно, як закладена фраза, як назва прірви, як виття самотнього звіра. У ньому не було нічого людського». Недарма авторка називає його рядом апелютивів: «*вовкулака*», «*лісовик*». І. Роздобудько роздумує: «...Ім'я його – вітер у полі, ім'я-виття, в якому більше сенсу, ніж у людських балачках. Іеланум буде свій світ – у собі».

О. Ірванець – неперевершений майстер мовної гри з прізвищами. Головний герой антиутопії «Рівне / Ровно» в протилежних частинах міста по-різному називається: на заході він – *Сашико Ірванець*, на сході – *Шлойма Ецірван*. У цьому ЛХА автор зашифрував своє власне прізвище. Таке мовне експериментаторство, за словами Л. Белея, «сягає коренями XIX ст., чим унаочнює спадковість і тяглість традицій української літературно-художньої антропонімії [1, с. 132]. ЛХА *Обля* – скорочений варіант імені та прізвища знайомої Шлойми *Олени Бляшаної* (*О* + *Бля*, злиття перших складів власної назви). За словником сучасного українського сленгу лайливе слово *бля* означає *повія* [7, с. 62], що підтверджується авторською характеристикою: «Обля жила інтенсивним осо-

бистим життям, поряд з нею виникали, щезали і знову з'являлися чоловіки різних класів і гатунків – військові й цивільні, грубуваті й інтелегентні, високі й низькі, товсті й худорляві». У ЛХА *Обля* відчитується характерна риса денотата – преклоніння перед чоловіками.

ЛХА *Степанида Порфирівна Добромолець* також промовляє. Героїня – символ радянської літератури («сива письменниця, авторка трилогії «Шлях до волі» ... сама, вічно вмираюча і, водночас, вічно жива *Українська Радянська Література*»). ЛХА *Українська Радянська Література* виступає мовностилістичним засобом інакомовлення, належить до штучно створеної авторської антропонімії. Такий ЛХА утворений шляхом онімізації опорних слів у складених назвах. Символом виступає ім'я *Степанида*, що в перекладі з грецької означає «вінок». Прізвище *Добромолець* відноситься до утворень композитної будови, словотвірної-синтаксична модель вказує на людину, яка «добро меле», що також символічно для радянської літератури.

Вдалим, на наш погляд, є також ЛХА О. Ульяненка *Топтун* («Жінка його мрії»). Це містичний герой, який наказує винних. Лейтенант запитує: «Хто він: монстр, демон чи ще якась пакость?..» Риба називає його «напівангелом і напівчоловіком», він той, хто «витягує на світ демонів, щоб знищити». Назва *Топтун* походить від дієслова топтати, що означає «навмисно давити, м'яти, бити ногами, знищувати; виражати зневагу до чого-небудь» [4, с. 1462]. От він і топчеться (крутиться) на цьому просторі (сторінки роману) і наказує винних. Відомо, що топтунами називають оперативно-пошукове управління, одну із найпотаємніших служб МВС Росії. Ця команда виконує найрізноманітніші завдання. Топтун – таємний агент, шпигун. Всі бояться Топтуна, хоча він наказує тільки вин-

них. Ось такий таємничий месник, творець Божої волі.

О. Ульяненко по-постмодерністськи називає своїх персонажів. Він, до речі, як і В. Кожелянко, вміє зібрати до купи і переплести власні назви різних держав і народів, використати в називанні давні символи і сучасні найменування та вкоренити їх на реальному ономастичному ґрунті.

У романі «Чорний Ворон» В. Шкляра привертає увагу ЛХА *Кацапінський* («Ето приказ самого начдіва Кацапінскава! – Каво? – Каво? – витріщив очі Гоцман»). Таку назву придумав Вовкулака, щоб трохи познущатися, посміятися з «чопів» – бійців частин особливо призначення, адже ЛХА *Кацапінський* утворено від апелятива *кацап*, що є «зневажливою назвою російського вояка в Україні у 18 ст.», а також розмовною «жартівливою назвою росіянина» [4, с. 530].

Експериментаторство письменників-постмодерністів позначилось головним чином на структурі ЛХА.

Письменники-постмодерністи значно розширили та урізноманітнили оніміїні засоби вираження соціальної значущості ЛХА. Результати аналізу різних класів ЛХА засвідчують, що найбільш функціонально навантаженими є прізвиська та прізвища, головним чином промовисті.

Літературно-художня антропонімія українських прозових творів кін. ХХ – поч. ХХІ ст., за нашими спостереженнями, містить багатий і різноманітний антропоніміїний матеріал. Виявлено чимало взірців оригінального і цілком самобутнього застосування ЛХА, які творяться в конкретних культурно-історичних умовах під впливом внутрішніх та зовнішніх чинників.

ЛХА письменників пострадянської доби цілком вписуються в естетичну модерністську парадигму сучасних українських літературних текстів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- Андрухович Ю. Дванадцять обручів : [роман, видання третє] / Юрій Андрухович. – К. : Критика, 2005. – 276 с.
- Андрухович Ю. Диявол ховається в сирі. Вибрані спроби 1999 – 2005 років. / Юрій Андрухович. – К. : Критика, 2006. – 320 с.
- Андрухович Ю. Перверзія : [роман] / Юрій Андрухович. – Львів : ВНТЛ – Класика, 2004. – 304 с.
- Андрухович Ю. І. Таємниця. Замість роману / Ю. І. Андрухович – Харків : Фоліо, 2007. – 478 с.
- Гримич М. Варфоломієва ніч : [роман] / Марина Гримич. – Львів : Кальварія, 2002. – 160 с.
- Дереш Л. Намір! Роман / Любо Дереш. – К. : ПП Дуліби, 2006. – 296 с.
- Дереш Л. Трохи п'єми, або На краю світу / Любо Дереш. – Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2007. – 288 с.
- Жадан С. Депеш Мод / Післямова П. А. Загребельного / С. В. Жадан. – Харків : Фоліо, 2004. – 229 с.
- Ірванець О. Рівне / Ровно (стіна). Нібито роман / Олександр Ірванець. – Львів : Кальварія, 2002. – 192 с.
- Кожелянко В. Брама горішня // Василь Кожелянко / Конотоп. Роман, новели. – Львів : Кальварія, 2001. – С. 150 – 165.
- Кожелянко В. Котигорошко : [роман] / Василь Кожелянко. – Львів : Кальварія, 2001. – 156 с.
- Кожелянко В. Логіка речей. Новели / Василь Кожелянко. – Львів : Кальварія, 2007. – 160 с.

- Кожелянко В. Мальтійський хрест / Василь Кожелянко // Дефіляда. Роман, новели. – Львів : Кальварія, 2001. – С. 176 – 193.
- Кожелянко В. Тероріум : [роман] / Василь Кожелянко. – Львів : Кальварія, 2002. – 172 с.
- Кожелянко В. Українська книга мертвих / Василь Кожелянко // Дефіляда. Роман, новели. – Львів : Кальварія, 2001. – С. 158 – 176.
- Кожелянко В. Шлях Каїна в Україні / Василь Кожелянко // Конотоп. Роман, новели. – Львів : Кальварія, 2001. – С. 165 – 174.
- Роздобудько І. Гудзик / І. Роздобудько. – Харків : Фоліо, 2006. – 222 с.
- Ульяненко О. С. Жінка його мрії / О. С. Ульяненко. – Харків: Треант, 2010. – 224 с.
- Шкляр В. М. Залишенець. Чорний Ворон [Текст] / Шкляр В. М. – Харків : Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2010. – 384 с.

Література

1. Белей Л. Нова українська літературно-художня антропонімія : проблеми теорії та історії / Л. Белей. – Ужгород, 2002. – 176 с.
2. Белей Л. О. Функціонально-стилістичні можливості української літературно-художньої антропонімії ХІХ – ХХ ст. / Л. О. Белей. – Ужгород : Патент, 1995. – 120 с.
3. Вегеш А. Літературно-художні антропоніми в романах Юрія Андруховича / Анастасія Вегеш // Науковий вісник Ужгородського університету. Серія : Філологія. Випуск 15. – Ужгород, 2007. – С. 80 – 84.
4. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел]. – К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. – 1728 с.
5. Карпенко Ю. А. Специфика имени собственного в художественной литературе / Ю. А. Карпенко // Літературна ономастика : зб. статей. – Одеса : Астропринт, 2008. – С. 205 – 220.
6. Словник іншомовних слів : 23 000 слів та термінологічних словосполучень [укладник Л. О. Пустовіт та ін.]. – К. : Довіра, 2000. – 1018 с. – (Б-ка держ. службовця. Держ. мова і діловодство).
7. Словник сучасного українського сленгу / [упоряд. Т. М. Кондратюк ; худож.-оформлювачі Б. П. Бублик, С. І. Правдюк]. – Харків : Фоліо, 2006. – 350 с.
8. Ставицька Леся Короткий словник жаргонної лексики української мови : Містить понад 3200 слів і 650 стійких словосполучень / Леся Ставицька. – К. : Критика, 2003. – 336 с.
9. 100 найвідоміших образів української міфології / [Завадська В., Музиченко Я., Таланчук О., Шалак О.]. – К. : Орфей, 2002. – 448 с.

Анастасія Вегеш

ИНДИВИДУАЛЬНО-АВТОРСКОЕ ИМЕНОТВОРЧЕСТВО В СФЕРЕ ЛИТЕРАТУРНО-ХУДОЖЕСТВЕННОЙ АНТРОПОНИМИИ

Аннотация. В статье анализируются литературно-художественные антропонимы из сочинений современных украинских писателей. Определяются выразительные возможности литературно-художественных антропонимов, их характеристический потенциал, неожиданные авторские эксперименты и влияние постмодернизма.

Ключевые слова: постмодернизм, литературно-художественный антропоним, прозвище, денотат, языковая игра.

Anastasia Vehesh

INDIVIDUAL AND AUTHOR'S NAME CREATION IN THE SPHERE OF LITERARY ANTHROPONIMICS

Resume. The article researches the proper names of the literary heroes in the works of modern Ukrainian writers. It also defines the expressive possibilities of the proper names of literary heroes, their characteristic potential, unexpected author's experiments and the influence of postmodernism.

Key words: postmodernism, proper name of the literary hero, nickname, denotatum, language game.

Стаття надійшла до редакції 06.04.2013 р.

Вегеш Анастасія Іванівна – кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови УжНУ.